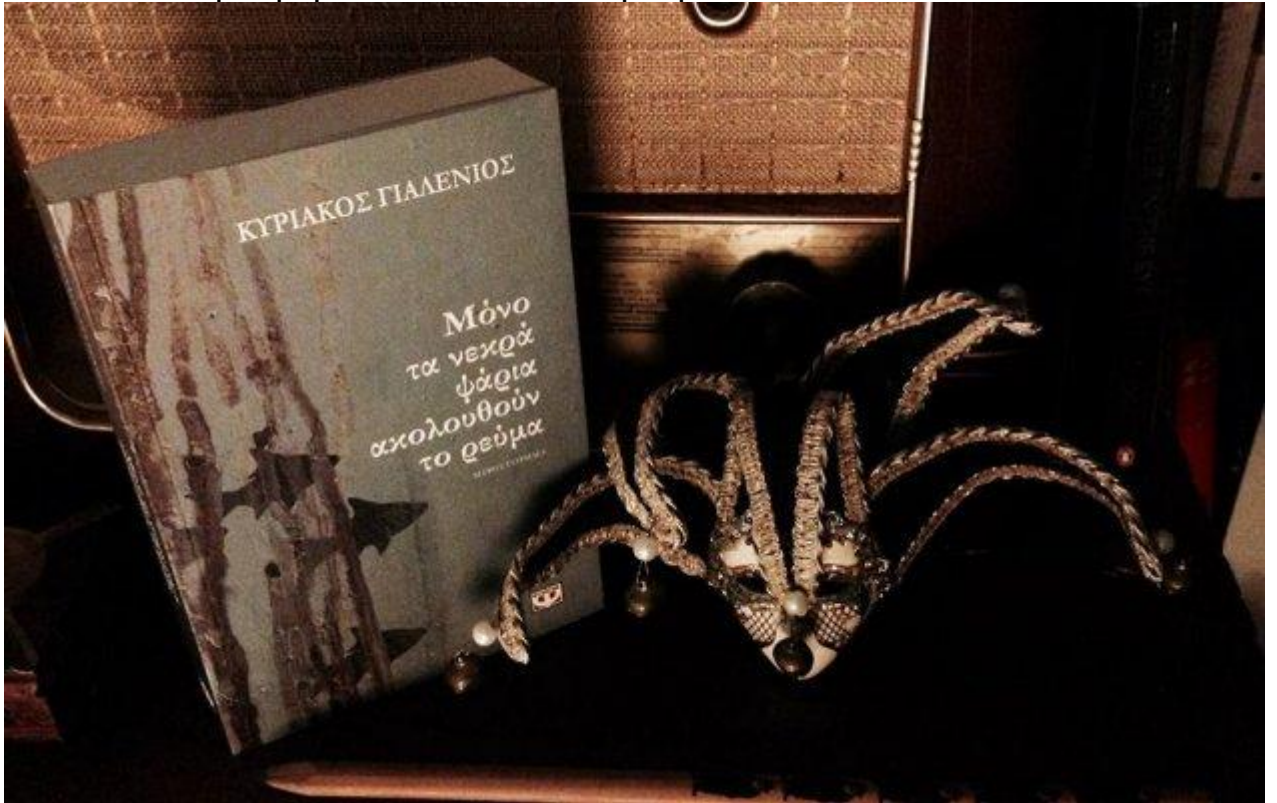

Κυριάκος Γιαλένιος

«Μόνο τα νεκρά ψάρια ακολουθούν το ρεύμα»

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΖΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Hear the trumpets, hear the pipers... It's Alpha's and Omega's Kingdom come! Η γνωριμία του Ντέιν με την Υβόν γίνεται σε ένα μπαρ. Και ο συγγραφέας διαλέγει να τη διηγηθεί με μια έξοχη λογοτεχνικοκινηματογραφική γλώσσα, σινεπλάνο θαρρείς από την “Chinatown” του Πολάνσκι ή λέξεις συγγενικές με το βιβλίο «Η Ξανθιά με τα Μαύρα Μάτια» του Τζο Μπλακ. Της αφήνει κατά την έξοδό του ένα τσιγάρο, όπου πάνω του έχει γράψει την ατάκα: «για κάποιες σαν εσένα κάποιοι γράφουν τραγούδια». Κι έτσι αρχίζει το νταλαβέρι τους που οδηγεί σε μια ιστορία παθιασμένου έρωτα και ανυπολόγιστου κινδύνου. Γιατί όπως και στο πρώτο του μυθιστόρημα, «Τη Νόσο των Εραστών», έτσι κι εδώ, στο «Μόνο τα νεκρά ψάρια ακολουθούν το ρεύμα», οι αφηγηματικοί κώδικες του νουάρ, είτε αφορούν αντάμωμα αρσενικού με θηλυκό, είτε περιγράφουν συναπταντήματα και

επικίνδυνα σουλάτσα άγριων αγοριών που η μοίρα και η στιγμή τους συνένωσαν για να ζήσουν και συμπράξουν σε παρανομίες, ληστείες και φονικά μακελειά, είναι παντού παρόντες.

Αστυνομικό βιβλίο

δηλαδή; Κάθε άλλο. Παρά το ότι η πλοκή εξελίσσεται με πυρετώδη ρυθμό, ο Γιαλένιος γράφει ένα πυκνό υπαρξιστικό και ερωτικοπολιτικό μυθιστόρημα που χρησιμοποιεί τη νουάρ γλώσσα και τις αντιστίξεις της, προκειμένου να «τρέξουν» υποθέσεις των πρωταγωνιστών πιο γάργαρα κι εν παραλλήλω, μέχρι να συναντηθούν σαν ρυάκια ή παραπτόταμοι, που τελικά θα εισβάλουν στο ίδιο

ποτάμι, που με τη σειρά του θα ξεχυθεί στη μια μεγάλη θάλασσα. Ο Ντέιν, η Υβόν, ο Σνόου, ο Ιρλανδός, ο Έμιλ, βασικοί ήρωες-χαρτιά μιας τράπουλας που ο συγγραφέας, όμοιος με κρουπιέρη σε λέσχη τζογαδόρων, πετάει στις σελίδες-τσόχα πότε σαν μαύρους άσσους σπαθί και πότε σαν κατακόκκινες βασίλισσες ή βαλέδες κούπα, φτιάχνουν ένα βιβλίο-παρτίδα που ο αναγνώστης το παρακολουθεί με την αγωνία και την ένταση του παίκτη, καθώς περιμένει το φύλλο του.

Ακόμα και το ότι διαλέγει ψευδώνυμα που παραπέμπουν σε γκαγκστερικές ταινίες ή φιλμ της νουβέλ βαγκ, ακόμα και αν δεν ορίζει επακριβώς τη γεωγραφία της ιστορίας του μη μαρτυρώντας πόλη και χώρα, ασχέτως εάν όλα δείχνουν την Ελλάδα της οικονομικοπολιτικής κρίσης και τα στενά της θεσσαλονικιώτικης Άνω Πόλης, όλα σε τούτο το βιβλίο κυλούν λες και παρακολουθείς ασπρόμαυρη ταινία του Κλοντ Σαμπρόλ. Κρεβάτια, χάπια, ποτά, εξομολογήσεις, ιδρώτες, υποφωτισμένοι δρόμοι, έρημα στρατόπεδα, κλινικές απεξάρτησης, αποστειρωμένα τραπέζια γραφεία όπου εντός τους μέσω υπολογιστών γίνονται συναλλαγές μα και παρανομίες, μυστικά καταφύγια κάτω από τη γη και πολυκατοικίες όπου σε κάθε διαμέρισμα караδοκεί και μια ιστορία απώλειας και

θλίψης φτιάχνουν ως και την τελευταία σελίδα ένα μυθιστόρημα που οι σχέσεις και τα συναισθήματα, η δράση και η πλοκή τροποποιούνται και μεταμορφώνονται με την ίδια αλλοπρόσαλλη ευκολία που ο καιρός το γυρίζει από ήλιο σε ψιχάλα και μετά αμέσως καταιγίδα.

Το διάβασα απνευστί, τετρακόσιες και σελίδες που στάθηκε αδύνατον να τις διασχίζω χαλαρά και με διαλείμματα, ιδανική νυχτερινή συντροφιά κι αν έξω από το δωμάτιό μου έκανε ψυχρό φθινόπωρο, ενώ στον χωροχρόνο του βιβλίου όλα διαδραματίζονται υπό συνθήκες καλοκαιρινής κάψας. Υποσχέσεις, μυστικά, κρυμμένα κίνητρα, απρόσμενες μοίρες, θύματα, θύτες, εκρηκτικές συναντήσεις και απρόσμενης έντασης ψυχογεωγραφίες συνθέτουν ένα μυθιστόρημα που το νεύρο, ο ρυθμός, η ένταση αλλά και η απίστευτη αναψηλάφηση του «έσω» καθενός από τους πρωταγωνιστές φτιάχνουν μια συναρπαστική μαύρη ιστορία κινδύνου και αγρύπνιας. Τυχαίο άραγε το ότι ένας από τους ήρωες αγαπά περισσότερο απ' όλα τα τραγούδια του Τζόνι Κας το "Man comes around";

Το βιβλίο «Μόνο τα νεκρά ψάρια ακολουθούν το ρεύμα» του Κυριάκου Γιαλένιου κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός